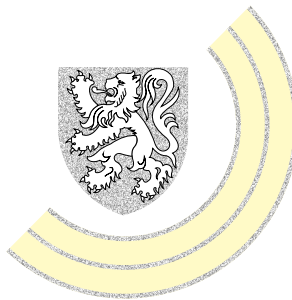

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

18 maart 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

ADVIES- EN OVERLEGCOMITE VOOR BRUSSEL EN VLAAMS-BRABANT

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herwaardering van de Kuregemwijk van de gemeente Anderlecht

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de redactionele lijn en de houding tegenover het Vlaams Blok van het weekblad Brussel Deze Week

Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over het taalgebruik en de inhoud van het maandblad Tram 81

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de beschikbaarheid van de besluiten van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de VGC-raadsleden

Met redenen omklede motie

Advies en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Donderdag 18 maart 1999

VOORZITTER : De heer Herman Suykerbuyk

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.19 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herwaardering van de Kuregemwijk van de gemeente Anderlecht

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herwaardering van de Kuregemwijk van de gemeente Anderlecht.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het is uitzonderlijk dat een parlements lid dat enkel kan stemmen over gemeenschapsbevoegdheden, een minister met enkel gewestelijke bevoegdheden ondervraagt.

Ik wijs er de hele Vlaamse regering al gedurende drie jaar op dat ze een bijzonder grote verantwoordelijkheid draagt binnen het hoofdstedelijk gewest. Wanneer Vlaanderen zegt eigen bevoegdheden te willen uitoefenen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, kan het in dit concrete geval bewijzen tot wat het al dan niet in staat is.

Ik heb met een medewerker van uw voorganger, minister Baldewijns, de site van De Lijn bezocht. Degenen die de plaats kennen, weten dat De Lijn in het kader van de beheersovereenkomst eigenaar is van een domein van 124.000 m² vlakbij het HST-station.

Ik ben één van de politici die de Kuregemwijk enorm goed kent. Het is de hoogste tijd – als het al niet te laat is – dat Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid opneemt. 50 percent van de inwoners van de wijk is jonger dan 25 jaar. Enkel Leuven heeft evenveel jonge inwoners. 50 percent is ook werkloos. Van die categorie is ongeveer 85 percent jonger dan 25 jaar. De overgrote meerderheid van de jongeren is dus zonder job.

In het hart van die wijk bestaat een bijzonder grote dualiteit tussen de tewerkstelling, die wordt verzekerd in de omgeving van de slachthuizen, de textielbuurt en de markt voor de tweedehandswagens, en de werkloosheid. Het is dan ook erg te moeten vaststellen dat uw voorganger heeft beslist om de site van De Lijn te verlaten. Mijnheer de minister, wat is de Vlaamse regering van plan ? Vorige week ben ik in het bezit gekomen van een schrijven van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij van Brussel, waaruit blijkt dat uw departement zelfs nog geen contact heeft opgenomen voor het opstarten van een project.

In die wijk moeten drie zaken worden gerealiseerd : huisvesting, vorming van jongeren en de uitbouw van de economie. Ik ken privé-partners die onmiddellijk met u in zee willen gaan om deze site te vernieuwen vanuit een socio-economisch en dus niet zuiver winstgevend perspectief. Indien Vlaanderen niet onmiddellijk zijn verantwoordelijkheid opneemt, dan maakt het zich schuldig aan het verdergaan van de stedelijke verkankering en verpaupering van de wijk. Ik wens uitdrukkelijk dat mijn waarschuwing in de Handelingen wordt opgenomen. Nu reeds klimmen jonge druggebruikers over de muur van de site om er hun waar te verkopen. Er is geen controle meer, en de veiligheidsmaatregelen worden doorbroken door de professionele drughandelaars.

Mijnheer de minister, u kunt uw verantwoordelijkheid niet ontlopen. Dit is geen dossier voor de

Vandenbossche

Brusselse Vlamingen. Het is een dossier voor mensen die verantwoordelijkheden willen nemen. De heer De Batselier heeft in het debat over de Schrikkelnota duidelijk gezegd dat in zijn visie de solidariteit boven de taalgrens staat. Mijnheer de minister, u kunt nu bewijzen dat taal enkel een communicatiemiddel is.

De verantwoordelijkheid van de regering is immens. Doe er dan ook iets aan : kom uit die Vlaamse stoel en doe iets voor de mensen die daar wonen, Belgen en niet-Belgen, jong en oud. Ze verdienen meer dan ooit het sprankeltje hoop dat ik en ook de minister-president twee jaar geleden hebben gecreëerd. We hebben toen laten verstaan dat Vlaanderen een hefboomfunctie kan vervullen.

Indien Vlaanderen niet in staat of bereid blijkt te zijn om zijn rol te vervullen, vraag ik u de terreinen aan de Brusselse regering te geven. Het is dan verstandiger en beter een actieve partner in te schakelen die wel bereid is de zaak aan te pakken. De grootste en zwaarste politieke fout zou erin bestaan een bebouwd terrein van 124.000 m² onbeheerd achter te laten. Kuregem verdient dit niet.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Geachte collega, ik ben het eens met uw analyse. We hebben deze problemen reeds binnen de regering besproken.

De Vlaamse Vervoersmaatschappij De Lijn heeft de opdracht om de eigen middelen zo goed mogelijk te beheren. Deze problemen zijn wel zeer specifiek. De regering wenst na te gaan hoe een dossier met het hoogste maatschappelijke rendement kan worden opgesteld. Hierbij spelen we dus in op uw vraag. U hebt zelf een aantal mogelijkheden aangereikt, zoals bijvoorbeeld de inbreng van privé-partners en de GOMB. Het voorstel om de terreinen te geven aan de Brusselse regering, is wel zeer verregaand.

De samenwerking met de GOMB lijkt me de meest interessante. In overleg met minister Grouwels zal ik trachten om een oplossing te vinden voor dit dossier. We mogen echter geen valse verwachtingen creëren. Op dit ogenblik is het gebouw nog niet helemaal vrij, zodat we het nog niet kunnen vervreemden. We kunnen hier al wel een visie over ontwikkelen en data afspreken waarop het gebouw volledig beschikbaar is. Ik engageer me om mee te werken aan een oplossing, zodat De Lijn niet enkel moet streven naar de hoogste financiële

opbrengst. Indien enkel de privé-markt wordt ingeschakeld, komt dit de ontwikkeling van de wijk niet ten goede.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de minister, ik ben zeer ontgoocheld. Uw antwoord wijkt in niets af van wat de minister-president heeft gezegd toen hij nog verantwoordelijk was voor deze portefeuille. Opnieuw wil ik erop aandringen dat er vóór 13 juni, de vervaldatum van uw regering, minstens een aantal partners rond de tafel gaan zitten om de eerste duidelijke krachtlijnen voor de toekomst te bepalen. We moeten twee dingen goed van elkaar onderscheiden : de projectontwikkeling en de verkoop van een eigendom. Op een bepaald ogenblik moeten deze twee juridisch op mekaar worden afgestemd.

Brussel en Kuregem verdienen het dat er aan het probleem wordt gewerkt. Uw reflecties zijn juist. Mijn ontgoocheling slaat vooral op het feit dat ik niet heb gehoord dat men reeds met een aantal partners rond de tafel heeft gezeten en ook niet wanneer men er echt werk van zal maken. Het project ontwikkelen zal al twee jaar in beslag nemen, ik maak me daar geen illusies over. Er moet absoluut mee worden begonnen.

Indien deze regering er niet meer mee start, dan ken ik een regering die het werk wel wil doen en haar verantwoordelijkheid als grote terreinkenner wil nemen. De minister van Economie van de Brusselse regering is trouwens in staat en bereid om zijn verantwoordelijkheid op te nemen. Ik hoop dat dit niet nodig is, maar dat Vlaanderen met een sterk project komt binnen de kortst mogelijke termijn.

Minister Steve Stevaert : Ik denk dat er nog een kleine misvatting bestaat. De minister-president en ik zeggen hetzelfde, wat maar goed is ook. Dit is in tegenstelling met de conclusies van de heer Vandenbossche. We willen heel graag met de GOMB en andere partners praten vóór 13 juni, dat is geen enkel probleem. Ik zal opdracht geven om de nodige contacten te leggen om het project te ontwikkelen. Ik wil echter geen valse verwachting creëren door te zeggen dat het probleem vóór 13 juni zal zijn opgelost. De dossiervorming kan wel al gebeuren, en mag dan zelfs zijn afgerond.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de redactionele lijn en de houding tegenover het Vlaams Blok van het weekblad Brussel Deze Week

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de redactionele lijn en de houding tegenover het Vlaams Blok van het weekblad Brussel Deze Week.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, reeds vele jaren en tot voor kort kenden we in Brussel de situatie dat onder de Brusselse Vlamingen het weekblad Deze Week in Brussel werd verspreid, de Brusselse uitgave van de Streekkrant. Deze krant week in alle opzichten af van de Streekkrant zoals die elders in Vlaanderen verschijnt. Het blad was het resultaat van een samenwerkingsverband tussen Roularta en de Vlaamse en Vlaams-Brusselse overheidsinstanties, die dit blad rijkelijk subsidieerden opdat de traditionele partijen via de omweg van een VZW er de redactionele lijn van zouden kunnen bepalen.

Om deze redenen voldeed dit blad niet aan de culturele behoeften en de politiek-maatschappelijke realiteit van de Brusselse Vlamingen. Het werd immers volgeschreven door politiek benoemde subjecten uit het enge Brussels-Vlaams sociaal-culturele establishment, dat zoals bekend van uiterst linkse en zuiver multiculturele signatuur is. Dit stond in scherp contrast met een belangrijke Brussels-Vlaamse onderstroom die veeleer rechts en niet-multicultureel van aard is. Omwille van deze politisering bestond er een zeer brede kloof tussen de inhoud van dit blad en de doorsnee Brusselse Vlaming.

Op initiatief van minister Grouwels werden er in de tweede helft van vorig jaar grondige hervormingen doorgevoerd bij deze wekelijkse streekkrant. De minister richtte een geheel nieuwe VZW op, stelde een heel nieuwe redactie samen en tekende nieuwe doelstellingen uit.

Ik had al eerder de gelegenheid erop te wijzen dat de samenstelling van deze VZW door de minister gebeurde volgens de welbekende regels van de oude politieke cultuur, dat wil zeggen grotendeels op partijpolitieke gronden, alles netjes verdeeld

onder de traditionele partijen en met uitsluiting van de grootste Brussels-Vlaamse partij. Deze vormt nochtans de partijpolitieke verpersoonlijking van deze brede rechtse Brussels-Vlaamse onderstroom. We zijn dus al van in het begin slecht vertrokken.

Voor de samenstelling van de redactie deden de minister en haar linkse kornuiten een beroep op een aantal personen uit altijd hetzelfde extreem-linkse en multiculturele establishment. Wat echter meteen opviel, is dat het in vele gevallen om personen ging die volslagen onbekend waren en, zoals nu blijkt, nog maar pas in Brussel waren aangeland en dan ook geen enkele voeling hadden of hebben met Brussel of de Brussels-Vlaamse gemeenschap. Een uitzondering hierop vormt het SP-geval Guido Fredrix die in de redactie werd opgevangen omdat men niet goed wist waar men er elders iets mee kon aanvangen. Ook hier was de startpositie uiterst slecht te noemen.

Sinds december van vorig jaar kunnen we wekelijks kennismaken met het product dat door deze redactie in elkaar wordt gestoken, namelijk Brussel Deze Week. Het dient gezegd dat dit blad oogst wat het heeft gezaaid. Dat is uitdrukkelijk niet wat ons door de minister werd voorgespiegeld. De grondige hervorming van de Streekkrant tot een zogenaamde stadskrant werd door de minister namelijk officieel doorgevoerd in het kader van een globale communicatiestrategie. Die werd door haar opgezet met de bedoeling de Vlaamse Gemeenschap in Brussel beter bekend te maken

Ik citeer wat er in de beleidsbrief van de minister over deze communicatiestrategie en de nieuwe stadskrant te lezen staat : 'De eerste doelstelling is de Vlaamse Gemeenschap op een meer zichtbare en herkenbare wijze te profileren binnen de hoofdstad.' Dat gebeurt door informatie te verspreiden over alle domeinen waar de Vlaamse Gemeenschap een bijzondere dynamiek ontwikkelt, staat er verder te lezen. Dit is de hoofddoelstelling van de communicatiestrategie van de Vlaamse minister te Brussel, en overigens de enige doelstelling die terug te vinden is in de beleidsbrief.

Als dusdanig geformuleerd, mevrouw de minister, kan ik me achter deze communicatiestrategie scharen, al is deze misschien wel onvolledig. Ze dient volgens mij ook tot taak te hebben de banden tussen Brussel en Vlaanderen aan te halen door Vlaanderen en de Vlaamse Gemeenschap op een niet-agressieve maar actieve manier te promoten onder de Brusselse Vlamingen en de anderstaligen,

Lootens-Stael

teneinde Brussel in de geesten van de mensen sterker in Vlaanderen te verankeren.

Over de stadskrant Brussel Deze Week kunnen we in deze beleidsbrief lezen dat deze specifiek is bestemd voor de Brusselse Vlamingen, die nood zouden hebben aan een eigen kanaal in hun eigen taal. Deze krant kreeg dan ook de opdracht mee te berichten over de culturele, sociaal-economische, politieke en stedelijke actualiteit die de Brusselse Vlaming kan interesseren. Ook in deze doelstellingen kan ik mij herkennen, althans voor zover dit blad zich tenminste werkelijk tot de Brussels-Vlaamse gemeenschap richt, effectief een Vlaams profiel aanneemt en de nodige objectiviteit en neutraliteit aan de dag legt in zijn berichtgeving.

Maar wat is er nu van al die mooie plannen terechtgekomen? Een eerste vaststelling die wij doen, is dat er van een gerichtheid op de Brussels-Vlaamse gemeenschap hoegenaamd geen sprake is. De redacteurs van dit blad hebben in de eerste plaats alle aandacht voor de zogenaamde allochtonen. Alle problemen en probleempjes van de niet-Europese vreemdelingen krijgen in elk nummer de volle aandacht. Maar er is meer. Nagenoeg alles wat aan bod komt, wordt door de bril van de vreemdelingen bekeken – of althans zoals verondersteld wordt dat deze vreemdelingen de zaak bekijken. Is het toevallig zes december, dus Sinterklaas? Wel, dan komen we niet te weten hoe de Vlaamse kindjes een dergelijke dag beleven, maar wel hoe de migrantenkindjes die dag doorbrengen, waarbij uiteraard altijd de weldaden van de multiculturele maatschappij in alle toonaarden worden bezongen. Vervolgens is er ook heel wat aandacht voor de uitspraken van de Franstalige politici en van het beleid dat zij voeren. Zij kunnen ongestoord hun Franstalige visie en propaganda in dit blad kwijt. Ten slotte komen pas op de derde plaats de Brusselse Vlamingen aan de beurt, als een soort quantité négligeable. Dat is toch de wereld volkomen op zijn kop.

Het spreekt voor mij dan ook vanzelf dat het merendeel van de Brusselse Vlamingen zich niet herkent in een dergelijk blad. Wat in de Brussels-Vlaamse gemeenschap leeft en plaatsvindt, wordt schromelijk verwaarloosd. Wat bijvoorbeeld in Brussel Deze Week nagenoeg helemaal ontbreekt – de activiteitenagenda buiten beschouwing gelaten – is aandacht voor het Vlaamse sociaal-culturele leven. Wat de onderwerpenkeuze betreft, is dit blad dus duidelijk in hetzelfde bedje ziek als Deze Week in Brussel, maar dan wel in het kwadraat.

Een tweede vaststelling is dat van het aanhalen van de banden tussen Brussel en Vlaanderen hoegenaamd geen sprake is, wel integendeel. Van de vele vreemdelingen en Franstalige politici of bewoners die aan het woord worden gelaten, kan men moeilijk verwachten dat zij het aanhalen van de banden tussen Brussel en Vlaanderen gaan promoten. Maar ook de Vlamingen – of beter gezegd de Nederlands sprekende Brusselaars, aangezien zij zich nog nauwelijks Vlaams voelen – die aan het woord worden gelaten, hebben over het algemeen niet de minste Vlaamse reflex. De reden hiervoor is niet ver te zoeken. De redacteurs doen zeer duchtig aan inteelt bij hun onderwerpskeuze, zodat nagenoeg alleen personen uit het enge kringetje van het Brussels-Vlaamse sociaal-culturele establishment aan het woord komen.

Ten slotte is ook de algemeen inhoudelijke behandeling vanuit Vlaams standpunt absoluut ondermaats. Bijna alle teksten die geproduceerd worden, dragen bijgevolg niet bij tot een beter begrip voor Vlaanderen en spreken de doorsnee Brusselse Vlamingen niet eens aan. Ook hiervoor moet de oorzaak niet ver worden gezocht. Nagenoeg geen enkele van de aangezochte redacteurs heeft ook maar de minste Vlaamse reflex, laat staan dat zij enige Vlaamsgezindheid zouden vertonen.

Men kan integendeel stellen dat vele van deze jonge snaken behoren tot het linkse of extreem-linkse sociaal-culturele establishment dat zich graag wentelt in een mondiaal en multicultureel discours. Zoals bekend, wordt dit discours gekenmerkt door een speciale voorliefde voor het oude België dat door deze linkse intellectuelen wordt ervaren als het typevoorbeeld van een multiculturele maatschappij die zij wensen tot stand te brengen. Zij zetten zich af tegen elk Vlaams identiteitsbewustzijn en elke verdere Vlaamse staatsvorming, omdat dit zogezegd eng nationalistisch en provincialistisch is en alleszins niet multicultureel. In heel wat artikels wordt dan ook een reactionair belgicistisch taaltje gesproken in plaats van de gewenste Vlaamse taal, en wordt gespuwd in de Vlaamse hand die dit blad via een subsidie van 98 miljoen frank in leven houdt.

Dit blad is dan ook in menig opzicht Belgische in plaats van Vlaamse propaganda. Om dit te staven, verwijs ik naar de rubriek 'Op uw bord', waar de straatnamen worden besproken en waar we de voorbije maanden zowat alle Belgische muitershelden van 1830 en een hoop Belgische koningen en koninginnen de revue hebben zien passeren. Ik verwijs ook naar de rubriek 'Uitgesproken', waar citaten worden opgenomen van meestal belgicisti-

Lootens-Stael

sche figuren. Zo wordt bijvoorbeeld in het laatste nummer alleen Prins Laurent aan het woord gelaten. In elk van de tot nog toe verschenen nummers die men ter hand neemt, kan men zo talrijke concrete voorbeelden aanhalen.

Een derde vaststelling is een totaal gebrek aan elke vorm van objectiviteit in de berichtgeving. Dit uit zich het best in de streng volgehouden zelfcensuur die de redactie van Brussel Deze Week in acht neemt ten aanzien van de grootste Brussels-Vlaamse partij waarvan de vertegenwoordigers, in tegenstelling tot die van de andere partijen, nooit aan het woord worden gelaten. Over hun initiatieven en persmededelingen wordt nooit met een woord gerept. Er wordt alleen over geschreven indien dat in negatieve zin kan gebeuren door uitsluitend uitgesproken vijanden van deze partij aan het woord te laten komen.

Zelfs een repliek via de lezersrubriek op leugenachtige beweringen van deze derden over het Vlaams Blok wordt niet toegelaten. Zo moest het Vlaams-Blokgemeenteraadslid van Brussel-stad het meemaken dat hij de lasterlijke beweringen die tegen hem in een lezersbrief waren geuit in Brussel Deze Week, op de koop toe geschreven door de secretaris van de VZW die dit blad uitgeeft, niet eens mocht weerleggen via een lezersbrief. Hij heeft daarvoor uiteindelijk een beroep moeten doen op het recht van antwoord.

Verschillende bestuursleden van het Vlaams Blok die via lezersbrieven hebben gereageerd op leugenachtige beweringen over hun partij, zagen geen enkele van hun brieven opgenomen. Maar naar verluidt, zouden ook enkele niet-Vlaams-Blokkers die een enigszins Vlaamse toon aansloegen, hun lezersbrieven niet opgenomen gezien hebben. Dit alles kan niet aan plaatsgebrek worden geweten, vermits er regelmatig nummers verschijnen zonder één enkele lezersbrief.

Er wordt met andere woorden zelfs in het publiceren van lezersbrieven een uiterst tendentieuze selectie gemaakt, waarbij doorgaans alleen politiek correcte – lees multiculturele of linkse – brieven enige kans op opname maken. Deze gang van zaken was overigens voorspelbaar vanaf het eerste nummer, vermits er reeds in dat nummer lezersbrieven verschenen, alhoewel toen uiteraard nog geen enkele lezer kon weten dat er in een lezersbrievenrubriek voorzien was. Alles aan dit blad is dus opgezet spel, alles is gestuurd, wordt minutieus afgewogen op zijn politieke correctheid en op de

dienstbaarheid aan de propaganda voor de multiculturele maatschappij en de traditionele partijen.

De feiten, datgene wat wij dus voor ogen krijgen, doen mij dan ook sterk vermoeden dat de minister met haar communicatiestrategie niet zozeer Vlaanderen in Brussel wenste te promoten, maar wel dat zij op kosten van de belastingbetaler een blad wenste te financieren dat, in het licht van de komende slag om Brussel op 13 juni, ten volle de strijd tegen het Vlaams Blok moest aangaan. Zowel de samenstelling van de uitgevende VZW, de redactionele samenstelling, de redactionele lijn als de zelfcensuur die wordt uitgeoefend, wijzen stuk voor stuk heel sterk in die richting.

Tot besluit meen ik in elk geval te moeten stellen dat dit blad totaal in zijn opzet mislukt is, althans indien men er nog vanuit zou gaan dat het echt de bedoeling was van de minister om een Vlaamse communicatiestrategie ten aanzien van de Vlaamse gemeenschap in Brussel te voeren. In plaats van zich op de Brusselse Vlamingen te richten, richt het zich in de eerste plaats op de niet-Europese vreemdelingengemeenschappen en vervolgens op de Franstaligen. In plaats van de banden tussen Vlaams-Brussel en Vlaanderen aan te halen, wordt een belgicistisch toontje aangeslagen. In plaats van objectieve berichtgeving te verschaffen, is deze volledig gericht op de dienstbaarheid aan de multicultu-topie en aan propaganda voor de traditionele establishmentpartijen.

Deze redactie mag van mij deze boodschap zoveel uitdragen als zij wil. Wij leven immers in een vrij land en de vrijheid van meningsuiting is een van de hoogste verworvenheden waarover wij beschikken. Maar als zij dat doet, dan mag dat niet gebeuren met overheidsgeld en nog veel minder met overheidsgeld van de Vlaamse regering waarvan het niet de bedoeling kan zijn om een dergelijke anti-Vlaamse en belgicistische boodschap te subsidiëren.

Het lijkt mij dus absoluut noodzakelijk dat de minister ingrijpt door de redactie duidelijk te maken dat de gelden die zij krijgt, bedoeld zijn om een werkelijk Vlaamse communicatiestrategie te voeren en niet voor het voeren van een linkse multicultulpropaganda ten voordele van de traditionele partijen. Indien hierin geen verandering komt, dan is het noodzakelijk dat de Vlaamse regering haar forse subsidiëring van dit blad stopzet. Men zou dan beter met een nieuw blad beginnen dat beter beantwoordt aan de officieel vooropgezette doelstellingen.

Lootens-Stael

Mevrouw de minister, voldoet de huidige redactionele lijn van Brussel Deze Week aan wat u voor ogen stond ? Bent u van mening dat de redactie inhoudelijk de juiste accenten legt bij de keuze van de onderwerpen ? Meent u dat de juiste verhoudingen in acht worden genomen bij het aan bod laten komen van de verschillende gemeenschappen in Brussel ? Komt de Vlaamse gemeenschap van Brussel voldoende aan bod in dit blad ? Is de keuze door de redactie van de onderwerpen voldoende representatief en objectief ? Legt de redactie vanuit deontologisch oogpunt voldoende objectiviteit aan de dag ? Acht u de zelfcensuur van de redactie inzake de lezersbrieven aanvaardbaar ? Overweegt u om onder de doelgroep, namelijk de Brusselse Vlamingen, een uitgebreide enquête te houden over de tevredenheid of ontevredenheid over dit blad ? Wat is uw houding over de informatieboycot van dit blad ten aanzien van de grootste Vlaamse partij in Brussel ? Wat denkt u te doen tegen dit gebrek aan objectiviteit van de redactie ?

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, na het aanhoren van deze interpellatie lijkt het me absoluut noodzakelijk dat de leden van deze commissie een abonnement krijgen op de publicaties van de VZW De Stadskrant, zodat ze zelf een oordeel kunnen vormen. Mijn lectuur van het blad verschilt totaal met die van de heer Lootens-Stael. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat de analyse van de heer Lootens-Stael hoe langer hoe meer sectair wordt.

Brussel Deze week is voor het eerst verschenen op 2 december 1998. Dit vernieuwde Nederlandstalige weekblad kwam tot stand in het kader van mijn algemene Vlaamse communicatiestrategie voor Brussel. Over de VZW De Stadskrant, die Brussel Deze Week uitgeeft, hebben we het hier al uitvoerig gehad. Ik zal me dan ook trachten te beperken tot concrete antwoorden op de vragen van de heer Lootens-Stael over de inhoud en de redactionele lijn van het blad.

In tegenstelling tot wat hij zegt, meen ik niet dat Brussel Deze week in zijn opzet is mislukt, wel integendeel. Ik heb het blad meegebracht zodat u zelf kunt nagaan of wat ik zeg correct is. Er wordt wel degelijk geschreven over de Vlamingen en over de stad.

De heer Lootens-Stael verwacht blijkbaar dat de krant een spreekbuis en propaganda-instrument

wordt van Vlaamse politici in Brussel. De echte opzet is het verstrekken van informatie over alles wat relevant is voor de Vlamingen die in Brussel leven. Het gaat daarbij om de economische activiteit, cultuur, het verenigingsleven, sport, politiek, leefbaarheid in de stad, enzovoort. Dat hierbij ook de rol van de Vlamingen in Brussel in de verf moet worden gezet, is evident.

De lezer van het blad ziet dat Vlaamse initiatieven er wel degelijk in aan bod komen. De heer Lootens-Stael vindt dat dit niet voldoende gebeurt. Daar ben ik het met hem eens. Zoals bij elke publicatie is het aantal bladzijden echter beperkt. Men moet dus keuzes maken over wat al dan niet wordt opgenomen. Hierover kan men uiteraard van mening verschillen. Het is de verantwoordelijkheid van de redactie, en in de eerste plaats van de hoofdredacteur, om die keuzes te maken. Suggesties kan men uiteraard steeds doorspelen naar de VZW of de redactie. Ik heb zelf al voorgesteld meer aandacht te besteden aan het sociaal-culturele verenigingsleven in Brussel.

De heer Lootens-Stael zou blijkbaar graag hebben dat ik de taak van de redactie overneem. Mijn functie houdt echter al meer dan een fulltime job in. Ik ben dan ook niet van plan om nog eens hoofdredacteur te spelen. De huidige verantwoordelijke doet zijn werk meer dan behoorlijk. Ik ben dan ook geenszins van plan mij te mengen in zijn werk. Indien we een kwaliteitsredactie wensen, dan moeten we ook redactionele autonomie toestaan. Er mag geen constante politieke beïnvloeding zijn. Brussel Deze Week is een onafhankelijk blad dat terecht wordt ondersteund door de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, en dat zelf in alle vrijheid zijn redactionele keuzes maakt.

Op het ogenblik dat de betoelaging moet worden vernieuwd, zal een grondige evaluatie worden uitgevoerd. We moeten het blad wel de tijd laten om de nodige ervaring op te doen. Uiteraard zal er worden nagegaan hoe het blad overkomt bij de lezers. De hoofdredacteur heeft me verzekerd dat hij open staat voor suggesties.

Mijnheer Lootens-Stael, indien u problemen heeft met dit soort vrijheid, dan zegt dat meer over u dan over Brussel Deze Week.

De voorzitter : Mijnheer Lootens-Stael, is het niet beter dat u op het einde van uw drie interpellaties repliceert op de antwoorden van de minister ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, omwille van de duidelijkheid is het

Lootens-Stael

beter dat ik na elk antwoord van de minister repliqueer.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw de minister, ik heb geen enkel probleem met de redactionele vrijheid, wel integendeel. Ik ben daar voorstander van, wat juist het probleem is. Ik heb de indruk dat er geen redactionele vrijheid is. U hebt een VZW samengesteld waar alle strekkingen in zijn vertegenwoordigd, behalve één. Dat is volledig in tegenspraak met de cultuurpactwetgeving. Dat stoort u blijkbaar niet. Alle strekkingen zijn perfect en evenwichtig vertegenwoordigd. Eén strekking wordt manifest geweerd. Dat is de reden waarom de redactionele vrijheid afwezig is.

U hebt gezegd dat men suggesties mag doorspelen. Mijn partij verstuurt regelmatig persmededelingen naar Brussel Deze Week. Ik heb nog nooit gemerkt dat ze die hebben ontvangen. U hebt het nummer van 3 maart ter inzage gegeven aan de commissieleden, en niet het meest recente. Dat is niet erg : ik kan mijn kritiek staven met voorbeelden uit elk nummer.

Men weegt blijkbaar op een schaalte af hoe groot de inbreng mag zijn van de politici uit de traditionele partijen. Zo komt mevrouw Van Asbroeck in het nummer van 3 maart goed aan bod. In het nummer van deze week is het dan weer de heer Garcia. Ik heb ook gemerkt dat u en minister Chabert, de moeder en de vader van dit blad, uitgebreid op de voorpagina zijn gekomen. Ook minister Grijp en ex-staatssecretaris Anciaux hebben voldoende reclame gekregen. Eén bepaalde strekking komt echter nooit aan bod. Ik vrees dan ook dat er geen redactionele vrijheid is.

Ik heb vandaag gelezen dat het blad hoopt dat u veel stemmen haalt. Ik heb daar geen probleem mee. De zaken liggen wel enigszins anders wanneer men schrijft over de heer Demol. In een artikel besluit men als volgt : 'We hebben het donkerbruine vermoeden dat we ons vrij gedacht zullen moeten inleveren wanneer het Vlaams Blok aan de macht komt'. Dat soort zaken lijkt me niet objectief te zijn. Iets verder lees ik : 'Van Assche mocht wegens onbetrouwbaarheid niet eens meer op de VLD-VU-lijst van de Hoofdstedelijke Raad.'

Ook dat lijkt niet gestaafd door enige objectief gegeven. Aan de hand van om het even welk nummer

van Brussel Deze Week kan ik mijn beweringen staven. Er is helaas geen sprake van redactionele vrijheid. De minister vindt dat allemaal zeer goed. Ze vindt het prachtig. Daaruit trek ik mijn slotconclusie : dat bewijst dat dit blad niet werd opgezet in het kader van een Vlaamse communicatiestrategie in Brussel, maar veeleer in het kader van de strijd van de traditionele partijen tegen die politieke partij die hen in hun macht bedreigt.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Lootens-Stael en Van Nieuwenhuysen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over het taalgebruik en de inhoud van het maandblad Tram 81

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over het taalgebruik en de inhoud van het maandblad Tram 81.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, enkele weken geleden mochten we kennismaken met het eerste nummer van het meertalige maandblad dat in Brussel wordt verspreid, de zogenaamde Stadskrant. Deze werd door de minister in het leven geroepen om via een uitgekende communicatiestrategie de Vlaamse gemeenschap in Brussel beter bekend te maken.

Inzake deze strategie zal ik niet in herhaling vallen. Ik zette mijn mening terzake daarnet reeds uiteen, toen ik het had over Brussel Deze Week. Specifiek in verband met het tweetalige maandblad, dat eveneens moet worden bekeken in het kader van

Lootens-Stael

deze strategie en de doelstellingen ervan, lezen we in de beleidsbrief dat het Nederlands aanwezig is als basistaal, maar dat er ruimte is voor gasttalen. Met deze optie heb ik geen probleem, in die mate althans dat alle teksten ook in het Nederlands te lezen zijn en het Nederlands de ereplaats toebedeeld krijgt in de opmaak van het blad. Dit lijkt me politiek en psychologisch zeer belangrijk.

Wie echter het blad bekijkt dat aan deze doelstellingen zou moeten beantwoorden, kan alleen maar vaststellen dat ook hier een hemelsbreed verschil bestaat tussen wat de minister beoogde en het uiteindelijke resultaat.

Wat het taalgebruik betreft : van de 32 bladzijden van dit eerste nummer zijn er ongeveer 10 in het Nederlands opgesteld. Het voornoemde maandblad publiceert echter niet, zoals kon worden verwacht, naast de Nederlandse teksten ook een vertaling in andere talen. Dat zou nog kunnen worden getolereerd door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Neen, men publiceert vooral teksten in andere talen dan het Nederlands, zonder dat deze in het Nederlands te lezen zijn. Wanneer sommige teksten bovendien in twee talen verschijnen, dan staat het Nederlands op de tweede plaats. Dit alles is niet van die aard om te besluiten dat het Nederlands de basistaal is in dit blad, zoals in de beleidsbrief te lezen staat.

Vanuit politiek oogpunt is dit vooral nefast voor een geloofwaardige en zinvolle Vlaamse communicatiestrategie ten aanzien van andere taalgemeenschappen. Een dergelijk taalbeleid bevestigt de bij Frans- en anderstaligen ingebakken visie als zou het Nederlands – en daarmee de Vlamingen – een tweederangspositie innemen in Brussel en België. Dat lijkt me hoogst ongewenst. Men kan beter helemaal geen communicatiestrategie voeren dan een dergelijk wanbeleid.

Er is ook het wettelijke aspect van het taalgebruik, dat ik daarnet even aanhaalde. De minister weet zeer goed dat een dergelijk blad in principe uitsluitend in het Nederlands moet zijn opgesteld, wil het in overeenstemming zijn met de taalwetgeving in bestuurszaken. Dit maandblad wordt immers uitgegeven door een VZW die werd opgericht door de Vlaamse minister en krijgt een forse subsidiëring van de Vlaamse overheid. Het gaat hier over 88 miljoen frank op het budget van de Vlaamse minister, en 10 miljoen frank op de begroting van de VGC. Zonder deze substantiële bijdrage zou dit blad onmogelijk kunnen bestaan.

Men mag er dus gerust van uitgaan dat deze VZW belast is met een taak haar toevertrouwd door een openbare macht, in de zin van artikel 1, paragraaf 1 ten tweede van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Het lijkt dus geen twijfel dat de voornoemde VZW onderworpen is aan de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken. Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 1 van deze wet gebruiken deze diensten voor hun berichten en mededelingen aan het publiek uitsluitend het Nederlands. Dat dit met deze publicatie niet het geval is, behoeft geen verder betoog.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht legt in Brussel de laatste jaren heel wat soepelheid aan de dag, vanuit de letter en de geest van de taalwet en vanuit strikt juridisch oogpunt overigens totaal onterecht. Ze tolereert dat Vlaamse instellingen in Brussel ook publicaties in andere talen uitgeven. Maar ook deze tolerantie kent grenzen.

Hooguit wijkt de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van het principe van eentaligheid af door te stellen dat aan Nederlandse teksten een vertaling mag worden toegevoegd. Het is echter zeer twijfelachtig of de VCT dit ook voor regelmatig verschijnende publicaties zal aanvaarden.

– *De heer Fred Dielens treedt als voorzitter op.*

Zelfs indien ze dit zou aanvaarden, dan kan ik me niet inbeelden dat de VCT ook nog zou aanvaarden dat een Vlaamse overheid periodieke publicaties zou uitgeven waar teksten niet minstens eveneens in het Nederlands voorhanden zijn, en wel op de ereplaats. Dat zou immers al te flagrant afwijken van de vaste rechtspraak die ze de laatste jaren heeft opgebouwd.

Ten tweede zijn er ook heel wat vragen bij de inhoud van het maandblad. De forse subsidiëring van een dergelijk blad door de Vlaamse overheid heeft alleen zin indien de overheid hiermee een bewuste strategie voert om de Vlaamse gemeenschap in Brussel beter bekend te maken en om de Brusselaars en vreemdelingen meer vertrouwd te maken met Vlaanderen en de Vlaamse standpunten. Die strategie moet tot doel hebben hen op een informatieve manier voor Vlaanderen te winnen. Het heeft immers geen zin, en het is evenmin een overheidsopdracht, om het eerste het beste algemene meertalige informatieblad zonder meer substantieel te subsidiëren.

Wanneer we echter het eerste nummer van dit blad doornemen, vinden we van een Vlaamse stellingna-

Lootens-Stael

me of strategie nauwelijks iets terug. Integendeel. In het voorwoord van het eerste nummer stelt de hoofdredacteur : 'De bedoeling is echter niet van – sic – aan Vlaamse propaganda te doen. Neen, Tram 81 moet een forum worden waarin alle taal- en cultuurgemeenschappen zich herkennen en waarin op een speelse, open, ernstige, kritische en frisse manier over de stad en al haar inwoners wordt bericht'. Dat is mijns inziens iets totaal anders dan wat in de beleidsbrief te lezen viel. De minister mag mij eens komen uitleggen waar hier nog een Vlaamse communicatiestrategie te zoeken is.

Tot besluit rijst ook hier weer een probleem in verband met de inhoud van dit blad, zowel op het vlak van de deontologie als met het oog op een pluralistische en objectieve berichtgeving. In het eerste nummer kan men onder meer het volgende lezen : 'Maar die Johan Demol, in mijn ogen staat de smeerlapperij zo op zijn gezicht te lezen. Hij gelooft geen woord van wat hij zegt. Ik weet niet tot welke diersoort ik hem moet rekenen'. Het komt me voor dat een dergelijk zwaar beledigend taalgebruik ten aanzien van een vooraanstaand politicus niet past in een publicatie die door de overheid in leven wordt gehouden. Aangezien de redactie mee verantwoordelijk is voor wat ze publiceert, heeft ze alvast met het eerste nummer bewezen niet de journalistieke deontologie aan de dag te leggen die nodig is bij de uitgave van een dergelijk blad.

Al deze vaststellingen hebben uiteraard alles te maken met de mensen die werden aangezocht om deze communicatiestrategie uit te werken en gestalte te geven. Daarvoor heeft de minister, of de VZW die ze heeft aangesteld, een beroep gedaan op het reeds eerder genoemde en stilaan bekende linkse sociaal-culturele establishment. Maar zoals reeds eerder gezegd, heeft dat establishment geen enkele band of voeling met de Vlaamse zaak en vinden deze mensen zichzelf open wereldburgers, die absoluut geen boodschap hebben aan enig identiteitsbewustzijn. Het is nogal evident dat met dergelijke mensen elke Vlaamse communicatiestrategie op voorhand tot mislukken gedoemd is. Zolang er bijgevolg geen verandering zal komen in de samenstelling van deze redactie, zullen wij elke Vlaamse communicatiestrategie door middel van dit blad radicaal mogen vergeten.

Tot besluit wil ik de zaak met de volgende bedenkingen samenvatten. We kunnen niet akkoord gaan met het feit dat dit maandblad teksten in allerlei talen publiceert zonder dat deze ook in het Nederlands verschijnen. Het is net zo min toelaatbaar dat

bij publicatie in zowel het Nederlands als een andere taal, voorrang wordt gegeven aan de andere taal, daar dit de minderwaardige positie van het Nederlands en van de Brusselse Vlamingen minstens symbolisch en psychologisch bevestigt en bestendigt.

Evenmin is het aanvaardbaar dat dit blad nieuws brengt over allerlei liefst zo multicultureel mogelijke faits divers, zonder daarin ook maar één enkele bijdrage te leveren tot het kweken van een beter begrip in Brussel voor de Brussels-Vlaamse gemeenschap, Vlaanderen of de Vlaamse standpunten. Er is ten slotte een duidelijk probleem op het vlak van de deontologie : de redactie van dit blad kan omwille van de ideologische vooringenomenheid van haar leden onmogelijk tegemoetkomen aan de doelstellingen die de minister vooropstelt.

Mijn vragen tot de minister luiden dan ook als volgt. Heeft de minister een verplicht advies gevraagd aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht omtrent de uitgave van dit blad, zoals bepaald in artikel 61, paragraaf 2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 ? Wat waren de resultaten hiervan ? En indien de minister geen advies heeft gevraagd, overweegt ze dit alsnog ? Overweegt ze verder de nodige stappen te ondernemen om ervoor te zorgen dat alle teksten voortaan in het Nederlands zullen verschijnen en dat er daarbij steeds op wordt toegezien dat het Nederlands een eerste plaats toebedeeld krijgt ?

Is de minister van mening dat het betreffende blad inhoudelijk voldoet aan de doelstellingen die ze zich in haar beleidsbrief had vooropgesteld ? Voldoet het volgens haar inhoudelijk aan de doelstelling om onder de andere taalgemeenschappen in Brussel een beter begrip te verspreiden voor de Brussels-Vlaamse gemeenschap, voor Vlaanderen, en voor de Vlaamse standpunten ? Overweegt de minister maatregelen te nemen om het redactionele beleid terzake bij te sturen en zo ja, welke ?

Is de redactie van een dergelijk blad niet onderworpen aan een zekere plicht tot levensbeschouwelijke neutraliteit en aan een bepaalde objectiviteitsverplichting in de behandeling van haar onderwerpen ? Bestaat op dat vlak een afdwingbare regeling, zoals bijvoorbeeld die voor de VRT en voor de plaatselijke TV-zenders, indien personen of groepen niet met de nodige terughoudendheid en objectiviteit ter sprake worden gebracht ? Zo neen, overweegt de minister vanuit een bekommernis van pluralisme en objectiviteit een dergelijke regeling in te voeren ?

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : In de eerste plaats wens ik te beklemtonen dat deze publicaties in de algemene Vlaamse communicatiestrategie – ik gebruik dus niet zoals u het woord propagandastrategie – voor Brussel passen. In het kader van deze communicatiestrategie moeten de Vlamingen zich in Brussel profileren als een zelfbewuste en open gemeenschap, die op alle maatschappelijke domeinen een belangrijke inbreng levert in de ontwikkeling van de hoofdstad. Deze boodschap moet worden uitgedragen op een aantrekkelijke en laagdrempelige wijze naar alle bevolkingsgroepen waarmee we in Brussel het terrein delen.

Tram 81 komt dus in alle brievenbussen van Brussel terecht. Precies in die toegankelijkheid ligt de moeilijkste opgave voor de redacteurs van dit blad. We hebben dan ook geopteerd voor de ondersteuning van een meertalig initiatief. Het gaat niet om een platvloerse propagandacampagne. Het is evenmin de bedoeling om de Vlaamse Gemeenschap in Brussel los te rukken uit de context waarin ze samenleeft met verschillende bevolkingsgroepen. We zijn geen navelstaarders, en hebben dus aandacht voor eenieder waarmee we samenleven.

In deze optiek is Tram 81 totstandgekomen. Dit meertalig maandblad is een uitgave van de VZW De Stadskrant. Deze krijgt hiervoor subsidies van de Vlaamse Gemeenschap en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. De VZW De Stadskrant is echter niet onderworpen aan het gezag van de overheid of aan enig administratief toezicht. Naast de subsidies is er geen enkele band met de overheid. We steunen een VZW die als doel heeft een Nederlandstalig blad uit te geven dat is gericht op de Vlamingen en op heel de Brusselse bevolking.

De VZW De Stadskrant heeft ervoor geopteerd om in Tram 81 gebruik te maken van drie basistalen : Nederlands, Frans en Engels. Daarnaast kunnen ook gasttalen worden gebruikt zoals bijvoorbeeld Italiaans in het eerste nummer. Persoonlijk lijkt het me wenselijk dat bij alle anderstalige artikels ook een beknopte Nederlandstalige vertaling wordt opgenomen. Op dezelfde manier kunnen de Nederlandstalige artikels beknopt worden vertaald in een andere taal.

Het eerste nummer is nu uit. Het is dus nog wat voorbarig om reeds conclusies te trekken. In de toekomst moet natuurlijk nog een en ander worden bijgeschaafd. Zo moet bijvoorbeeld meer aandacht worden besteed aan de Nederlandse ver-

taling bij de anderstalige artikels. Het is de bedoeling dat Tram 81 een vlot en leesbaar blad is.

Voor de passages die wel in meerdere talen werden opgenomen, ben ik het met u eens dat het Nederlands voorrang moet krijgen. Vooral voor het editoriaal is dit aangewezen. Ik hoop dat dit in de toekomst zal gebeuren.

Inhoudelijk meen ik dat dit eerste nummer van Tram 81 als geslaagd mag worden beschouwd. Er zijn een aantal interessante artikels, die een breed publiek kunnen aanspreken. Dat was toch de bedoeling.

U hebt een opmerking gemaakt over een uitspraak in het interview van de heer Tobias Schiff. Deze uitspraak heeft de redactie niet zelf in de mond genomen. Misschien heeft ze uit respect voor deze man, die een verschrikkelijk verleden heeft gehad en inmiddels is overleden, zijn woorden integraal overgenomen. Maar het was beter geweest indien ze deze enigszins had bijgeschaafd.

Het eerste nummer bevat een aantal artikels over het project 'Quartier Latin'. Dit is een initiatief van de Vlaamse universiteiten en hogescholen in Brussel. Ook het project 'Parlando', dat de Nederlandse taal en cultuur in Brussel profileert, komt in dit nummer aan bod. Het nummer bevat eveneens een aanbod Nederlandse lessen, bekeken door de bril van enkele migranten. Tot slot krijgen we ook een verslag van het bezoek van Franstalige Brusselaars aan een Vlaams café.

Ik denk dan ook dat Tram 81 beantwoordt aan de vooropgestelde doelstellingen. Anderstaligen in Brussel die dit maandblad lezen, krijgen de indruk dat de Vlamingen iets doen en voor hen openstaan. De positieve reacties die we reeds hebben opgevangen uit anderstalige middens, wijzen daarop. En dat was juist de bedoeling.

De heer Lootens-Stael verwacht blijkbaar dat ik vanuit mijn kabinet redactionele richtlijnen fax naar Tram 81. Ik moet hem echter ontgoochelen. Ik zal mijn opmerkingen inzake taalgebruik en andere aangelegenheden zeker doorspelen aan de raad van beheer van de vzw De Stadskrant. Maar ik sta er evenzeer op dat de redactionele vrijheid van Tram 81 blijft gewaarborgd.

– *De heer Suykerbuyk treedt opnieuw als voorzitter op.*

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik denk dat de minister niet goed heeft geluisterd. Ik heb duidelijk gezegd dat het niet de bedoeling moet zijn er een propagandamachine van te maken. Het mag echter ook niet de bedoeling zijn af te wijken van de stelregel dat we ons moeten profileren als een zelfbewuste en open gemeenschap. En dat is precies wat hier gebeurt. Wanneer men het Nederlands er als een aanhangwagentje bijneemt omdat het nu eenmaal moet omwille van de subsidies, dan kan men niet zeggen dat we ons profileren als een zelfbewuste gemeenschap.

Ik vraag me trouwens af wat de Brusselse Vlaming daarvan denkt. Hij draagt gedeeltelijk bij tot de financiering van dit blad, terwijl een aantal artikels voor hem onleesbaar blijven. Dit is bijzonder frustrerend. Het lijkt me dan ook aangewezen dat niet alleen alle artikels in het Nederlands worden vertaald, maar ook dat het Nederlands voorrang krijgt, zoals u trouwens zelf hebt gezegd.

U zegt dat de VZW De Stadskrant geen overheidsinstelling is. Ik ga hier geen juridisch kluwen ontwarren, maar blijf erbij dat het een VZW is met een overheidsopdracht. In die zin valt ze volledig onder de taalwetgeving. De voorbeelden van dergelijke VZW's zijn legio. Ze ressorteren perfect onder de taalwetgeving omdat ze een taak uitvoeren in opdracht van de overheid. Dat is ook hier het geval. Ik ben ervan overtuigd dat de VZW De Stadskrant door middel van een beleidsbrief een taak heeft toebedeeld gekregen van de overheid. De bewijzen zijn niet ver te zoeken. De VZW werd immers samengesteld door de minister.

Minister Brigitte Grouwels : Het project van die VZW wordt inderdaad gefinancierd. Het gaat om een subsidie. We hebben niet geopteerd voor de oprichting van een overheids-VZW. In dat geval hadden we een decretale VZW moeten oprichten. Dat is niet gebeurd. Ik vul het juridisch blijkbaar anders in dan u.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Zelfs als het geen overheids-VZW is, voert ze nog een taak uit die haar door de overheid werd opgedragen. Daardoor valt ze onder de taalwetgeving. De toekomst zal dit uitwijzen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de beschikbaarheid van de besluiten van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de VGC-raadsleden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de beschikbaarheid van de besluiten van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de VGC-raadsleden.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het informatiebeleid van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie ten aanzien van de raadsleden laat reeds vele jaren sterk te wensen over. Het democratische controlerecht van de parlementaire democratie, waarin we verondersteld worden te leven, wordt in de VGC volledig ondergraven.

Vaak moeten de raadsleden van de VGC, niet alleen die van het Vlaams Blok, initiatieven van het College via de pers vernemen. In tegenstelling tot de Vlaamse, de federale en de Brusselse regeringen, die de parlementsleden op systematische wijze informeren over hun beslissingen, bijvoorbeeld via het weekblad 'Feiten' of via mededelingen na afloop van de ministerraad, bestaat er geen enkele vorm van informatieverstrekking van het College van de VGC aan de raadsleden.

De raadsleden van de oppositie hebben er dan ook volkomen het gissen naar waarmee het College bezig is, welke beslissingen er werden getroffen, en welke besluiten het College effectief heeft uitgevoerd. Sinds kort worden de besluiten van het College van de VGC wel via internet aan het publiek kenbaar gemaakt, maar dat gebeurt met een vertraging van vier tot vijf maanden, wat uiteraard een onaanvaardbare periode is voor de raadsleden, als ze hun controlerende functie naar behoren willen vervullen. In de veronderstelling dat de raadsleden van de oppositie ongeoorloofde handelingen van de uitvoerende macht op het spoor zouden komen, is het vier of vijf maanden later veel te laat om beroep aan te tekenen bij de voogdij-instantie of een rechtscollege. De termijn waarbinnen dat kan gebeuren, is dan immers allang verstreken.

Onlangs interpelleerde ik de leden van het College van de VGC voor de zoveelste maal over deze

Lootens-Stael

wanttoestand. Er werd me geantwoord dat de besluiten van het College van de VGC niet ter informatie van de raadsleden kunnen worden gegeven, alvorens ze door de voogdijminister in de Vlaamse regering – in dit geval de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden – worden goedgekeurd. De redenering luidt dat deze besluiten nog kunnen veranderen, en bijgevolg niet definitief zijn.

Theoretisch klopt deze redenering misschien wel, maar in de praktijk weten we dat dit zelden of nooit voorvalt. Overigens is het in het verleden in enkele zeer uitzonderlijke gevallen gebeurd dat het College wel degelijk uitvoeringsbesluiten bij een ordonnantie die nog moest worden goedgekeurd, aan de raadsleden heeft bezorgd. Er blijkt in de praktijk dus geen beletsel te zijn om ze aan de raadsleden te bezorgen.

In elk geval heeft deze gang van zaken tot gevolg dat de raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, althans die van de oppositie, geen enkel zicht hebben op de besluiten die door het college van de VGC worden genomen. Zij weten niet waarover besluiten worden uitgevaardigd, hebben uiteraard geen zicht op de inhoud ervan, en weten ook niet wanneer ze van kracht worden. Het College van de VGC licht immers nooit de raadsleden in over welke besluiten het heeft goedgekeurd op zijn vergaderingen. En zelfs als de raadsleden dan toch eens toevallig weet hebben van een of ander besluit, weigert het College om de inhoud ervan vrij te geven.

Ook de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden, die als voogdijminister de door het College genomen besluiten moet goedkeuren, licht de raadsleden daarover nooit in. Ook langs deze weg komt men dus niets te weten. Alleen indien een besluit in het Belgisch Staatsblad wordt gepubliceerd, kan de oppositie haar controlerecht uitoefenen, maar zoals men weet wordt slechts een kleine minderheid van besluiten gepubliceerd in het Staatsblad.

Door deze gang van zaken wordt het de raadsleden in vele gevallen praktisch onmogelijk gemaakt om controle uit te oefenen op het werk van het College, en om tegen bepaalde collegebesluiten gerechtelijke stappen te ondernemen indien zij van mening zijn dat ze in strijd zijn met wettelijke of decretale bepalingen. De termijnen voor het instellen van juridische procedures zijn immers meestal reeds lang verstreken op het moment dat zij per

toeval kennis krijgen van een of ander collegebesluit.

In een parlementaire democratie zijn dergelijke wantoestanden onaanvaardbaar. Dienen alle besluiten van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie aan de Vlaamse minister ter bekrachtiging te worden voorgelegd ? Zo neen, welke wel en welke niet ? Krijgen deze besluiten pas rechtskracht en uitwerking nadat zij werden bekrachtigd door de Vlaamse minister, of krijgen ze onmiddellijk rechtskracht na goedkeuring door het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie ?

Kan het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie de besluiten die zij tijdens haar collegevergaderingen heeft goedgekeurd, onmiddellijk overmaken aan de raadsleden van de VGC, zonder daarvoor te moeten wachten op de bekrachtiging vanwege de Vlaamse minister ? Zo ja, wat heeft de minister reeds ondernomen opdat het College daartoe systematisch zou overgaan, teneinde de parlementaire controle door de raadsleden van de oppositie mogelijk te maken ?

Lijkt het de minister mogelijk en vanuit democratisch standpunt wenselijk, dat het College van de VGC onmiddellijk na elke vergadering ten minste een lijst zou overmaken met de titulatuur van de besluiten die het tijdens deze vergadering heeft goedgekeurd ? Welke maatregelen heeft de minister genomen om het College hiertoe te verplichten ?

Lijkt het de minister vanuit democratisch standpunt niet noodzakelijk dat zij, telkens zij een of meerdere besluiten van het College van de VGC heeft bekrachtigd, hiervan onmiddellijk mededeling zou doen aan de raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, al dan niet met bijvoeging van de betreffende besluiten ? Kan de minister meer in het algemeen medelen op welke wijze de raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie tijdig controle kunnen uitoefenen op de werkzaamheden van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie ?

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer Lootens, u stelt twee soorten vragen. Ten eerste ondervraagt u me over mijn voogdijbevoegdheid voor de besluiten van de VGC. Daarnaast stelt u ook vragen over de doorstroming van informatie over die besluiten naar de raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Grouwels

Inzake mijn eigen voogdijbevoegdheid kan ik slechts herhalen wat ik reeds verschillende malen aan u heb meegedeeld naar aanleiding van eerdere interpellaties en schriftelijke vragen. Ik zal dus trachten het kort te houden.

Het decreet van 5 juli 1989 tot organisatie van het toezicht op de VGC vormt de basis van het toezicht dat ik uitoefen. Hierbij worden drie vormen van toezicht onderscheiden : het algemeen toezicht, het bijzonder toezicht en het dwangtoezicht. De laatste vorm behelst een vervangend optreden in uitzonderlijke omstandigheden, waarop ik nu niet verder zal ingaan.

Teneinde me toe te laten toezicht uit te oefenen op de VGC, worden alle besluiten van het College aan mij doorgegeven. Het is echter niet zo dat ze allemaal zijn onderworpen aan een ministerieel besluit houdende goedkeuring. Dit is slechts het geval voor een kleine minderheid van de besluiten, met name de besluiten die onder het bijzonder toezicht vallen. De grote meerderheid van de collegebeslissingen zijn onmiddellijk uitvoerbaar, onverminderd de mogelijkheid tot schorsing of vernietiging in het kader van het algemeen toezicht.

Onder het algemeen toezicht ressorteren de besluiten en verordeningen die de VGC neemt als gedecentraliseerd bestuur en als inrichtende macht van onderwijs, culturele en persoonsgebonden materies. Ik kan deze beslissingen schorsen of vernietigen wanneer ze rechtsregels schenden of het algemeen belang schaden. Voor schorsing beschik ik over een termijn van veertig dagen na ontvangst van de beslissing, voor vernietiging over een termijn van veertig dagen na ontvangst van de beslissing of in voorkomend geval na beslissing tot rechtvaardiging van een geschorste beslissing. Het bijzonder toezicht wordt beperkt tot vier welomschreven gevallen, met name de vaststelling van de begroting en het afsluiten van de rekeningen, beslissingen inzake opdrachten voor aanneming van werken, leveringen of diensten waarvan de totale waarde zekere bedragen overschrijdt ; de aanvaarding van schenkingen en leningen ; de vaststelling van de personeelsformatie en van het administratief en geldelijk statuut van de personeelsleden behorende tot de diensten van het College.

Voor deze vier categorieën van besluiten dient de minister van Brusselse Aangelegenheden, binnen een termijn van zestig dagen na ontvangst, uitdrukkelijke goedkeuring te verlenen middels een ministerieel besluit. Indien de minister binnen deze ter-

mijn geen besluit neemt, dus geen goedkeuring uitspreekt maar ook geen schorsing of vernietiging, wordt de vereiste goedkeuring geacht te zijn verleend. Een aan goedkeuring onderworpen collegebesluit is wel degelijk rechtsgeldig, maar slechts uitvoerbaar na ministeriële goedkeuring of na het verstrijken van de termijn van zestig dagen.

De ministeriële besluiten houdende goedkeuring van VGC-collegebesluiten worden ter kennisgeving opgestuurd naar de Collegeleden en gepubliceerd in het Staatsblad. Aangezien deze uitoefening van het toezicht door de minister van Brusselse Aangelegenheden enkel betrekking heeft op de handelingen en beslissingen van het College, en niet van de Raad, lijkt het me niet opportuun hieromtrent mededelingen te verspreiden onder de raadsleden van de VGC.

Dit brengt me tot het informatiebeleid van het VGC-college ten aanzien van de Raad en de raadsleden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit een aangelegenheid van interne organisatie van de VGC is, die niet valt onder het administratief toezicht van de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb kennis genomen van de interpellatie die de heer Lootens-Stael hieromtrent hield in de VGC-raad van 12 februari 1999. Uit het antwoord van voorzitter Grijp van het College en uit verdere navraag van mijn diensten heb ik het volgende kunnen opmaken. Alle collegebesluiten, met uitzondering van beslissingen van persoonlijke aard, worden overgemaakt aan de griffie van de Raad, waar ze ter inzage liggen. Alle collegebesluiten, met dezelfde uitzondering, worden via de website van de VGC bekendgemaakt, zij het met gevoelige vertraging. Na iedere Collegevergadering volgt een persconferentie waar de beslissingen van het College worden toegelicht.

In welke mate deze informatiedoorstroming kan en moet worden verfijnd, kan het voorwerp uitmaken van een interessant debat. De plaats daarvoor is de Raad van de VGC. Die raad heeft immers de taak het College te controleren. Zij kan dan ook het best oordelen of ze hiertoe over de nodige instrumenten beschikt.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : We kampen met een immens probleem. U beweert dat de besluiten op de griffie ter inzage liggen. Dat zegt men mij daar ook, maar men voegt er laconiek aan toe dat niemand van dit recht gebruikmaakt. Dat is logisch, want de besluiten komen pas maanden later op de griffie terecht. Het heeft dan ook geen zin ze

Lootens-Stael

in te kijken. Men heeft een collegebesluit meestal nodig kort nadat het is genomen, want anders is het te laat om nog iets te ondernemen. De stukken zijn ook niet langer actueel. Voor de website geldt hetzelfde, en ik neem aan dat de Collegeleden niet van de parlementsleden verwachten dat ze elke persconferentie bijwonen. Dat zou immers al te gek zijn.

Ik heb het nu over de collegebesluiten, maar ik zou de lijn kunnen doortrekken voor alles wat aan de raadsleden moet worden meegedeeld. Ik denk hierbij aan de persconferentie over het Nederlandstalig onderwijs. De raadsleden van de VGC hebben daarover helemaal geen informatie ontvangen, maar toen de oppositieleden van de zogenaamde democratische partijen protesteerden, waren de cijfers plots wel voorhanden. De leden van het Vlaams Blok hebben echter nog steeds niets ontvangen. Dergelijke zaken zijn ongehoord in een democratie. In geen enkel beschaaft land worden de parlementsleden op zo een manier ingelicht over de stand van zaken.

Ten tweede beweert u dat het debat in de VGC moet worden georganiseerd.

Ook dat is zeer sympathiek, maar in februari 1997 heb ik in de VGC een interpellatieverzoek ingediend. Ik heb niet mogen interpellieren want alle partijen wilden eerst hun ideeën verzamelen en daarna was het niet opportuun en zou het College een nota maken. Uiteindelijk maakte de administratie een nota. Een van de logische zaken in die nota luidt : 'vanaf nu worden alle collegebesluiten na de vergadering opgestuurd aan alle leden'.

Men hoeft geen grote studies te verrichten om tot zo een inzicht te komen, maar in het VGC was dat wel nodig. Men komt tot een helder besluit, maar voert het niet uit. Blijkbaar heeft men daar nog geen kaas gegeten van de werking van een parlementaire democratie, alhoewel de meeste leden al in andere assemblees hebben gezeteld. Het kan gewoon niet dat een parlements lid niet op de hoogte is van de werkzaamheden van het College. Men weet nergens van tenzij men op een persconferentie naast een journalist gaat zitten. Sorry, maar daar laat ik me niet toe verlagen.

Mijnheer de voorzitter, we moeten het debat over de voogdijproblematiek van de VGC nog voeren. Dit alles moet in die gesprekken aan bod komen. We kunnen toch geen 3,5 miljard frank cadeau doen aan een College dat het de parlementsleden

onmogelijk maakt hun controlefunctie uit te oefenen ? Dat is toch ondenkbaar in een beschaaft land ?

De voorzitter : Begrijp ik u goed ? Worden de beslissingen waarover werd afgesproken dat ze zouden worden verzonden, in de realiteit niet verstuurd ? Niemand krijgt ze ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Oorspronkelijk was hierover geen enkele afspraak. De collegebesluiten werden gewoon niet verstuurd. Ik heb er een hele tijd op aangedrongen om daarover te mogen interpellieren. Men heeft de administratie dan een nota laten maken waarin onder meer staat dat het College de genomen besluiten na afloop van iedere collegevergadering zal opsturen aan de raadsleden. In de praktijk gebeurt dat echter niet. Wij hebben als raadsleden dus geen enkel zicht op de beslissingen die worden genomen door het College.

Blijkbaar liegt men me dan ook nog voor. Collegevoorzitter Grijp heeft me enige tijd geleden gezegd dat die besluiten niet konden worden bezorgd omdat ze eerst moesten worden bekrachtigd of goedgekeurd door de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden. Als ik het goed begrijp, is dat een leugen. 95 percent van de besluiten moet hier niet worden goedgekeurd.

Minister Brigitte Grouwels : Dat klopt niet helemaal.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ze kunnen alleen worden vernietigd, maar ze zijn onmiddellijk uitvoerbaar.

Minister Brigitte Grouwels : Inderdaad.

De heer Dominiek Lootens-Stael : De termijnen beginnen dus ook onmiddellijk te lopen.

De voorzitter : Er is natuurlijk een verschil tussen een beslissing en de tekst van een beslissing. De tekst wordt dus niet rondgestuurd ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Inderdaad.

De voorzitter : Afgezien van de eventuele beroepsmogelijkheid, wordt een bestaande tekst die volgens een nota van de studiedienst best zou worden rondgestuurd, in de praktijk niet verstuurd. Zo is het ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Er zijn in feite twee dingen. Men zou de raadsleden ten minste

Lootens-Stael

een lijst kunnen bezorgen van de punten die door het College werden behandeld en waarover een beslissing werd genomen. Op die manier weten de raadsleden wat het College al dan niet doet. Het is toch ongehoord dat men dit niet kan krijgen ?

De voorzitter : Nu zegt u iets anders. U zegt dat het beter zou zijn indien dit gebeurde. Daarnet hebt u gezegd dat men heeft beslist dat het zou gebeuren.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Er is een nota van de administratie die aan de raadsleden is bezorgd via collegelid Chabert. De administratie stelt in die nota dat men de collegebesluiten na goedkeuring beter zou opsturen aan de raadsleden.

De voorzitter : Is dat een beslissing of is het een suggestie van de administratie ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Dat is een suggestie van de administratie, waar het College het blijkbaar wel mee eens was. Jammer genoeg doet men het gewoon niet. Het enige dat nog gebeurt, is het organiseren van persconferenties. Maar ook dan doet men niet de moeite om de documenten aan de raadsleden te bezorgen, zelfs niet als de raadsleden erom vragen. Een bananenrepubliek heeft er niet aan.

Minister Brigitte Grouwels : Voor zover ik weet, heeft het College van de VGC niet beslist dat dit een wezenlijk aspect is van het informatiebeleid van het VGC-college. Misschien heeft men wel akte genomen van een nota van de administratie, maar ik denk niet dat er echt een beslissing is geweest van het College. Of heeft minister Grijp u dat anders verteld ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Collegelid Chabert was toen nog Collegevoorzitter. Die heeft de nota van de administratie aan de voorzitter van de Raad bezorgd, met een begeleidend schrijven. Daaruit kon men afleiden dat hij het toch wel eens was met de inhoud van die nota.

De voorzitter : In feite wordt hier gevraagd wat soort van instelling de VGC eigenlijk is. We zullen

daar zo meteen nog een discussie over voeren. We moeten ons trouwens ook afvragen of wij vanuit het Vlaams Parlement wel iets te zeggen hebben over deze aangelegenheid. Ik wil wel al voorstellen om over deze zaak contact op te nemen met de heer Garcia, de voorzitter van de Raad van de VGC.

Minister Brigitte Grouwels : Het gaat hier om het informatiebeleid vanuit het VGC-college naar de raadsleden. Ik kan daar als voogdijminister niet optreden.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Dat is uw interpretatie.

Minister Brigitte Grouwels : Dit blijkt duidelijk uit alle juridische adviezen die we hebben gehad. Ik neem trouwens aan dat ook de andere raadsleden wel informatie willen hebben over wat het College doet.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Natuurlijk.

Minister Brigitte Grouwels : Dit probleem hoort dus eigenlijk niet hier thuis, maar in de VGC.

De heer Dominiek Lootens-Stael : In de VGC dekken de meerderheidspartijen dat mee in. Het heeft geen zin om dat daar ter sprake te brengen. Waar kan ik er anders nog mee naar toe dan naar het Vlaams Parlement ?

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Lootens-Stael en Van Nieuwenhuysen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.